

עפ"ת 49003/04/17 - כיאל חסן כיאל חסן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 49003-04-17 כיאל חסן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים כיאל חסן כיאל חסן
נגד מדינת ישראל
משיבים

החלטה

לאחר עיון בבקשה, בתגובה ובתשובה - דין הבקשה להידחות.

1. נקודת המוצא בנושא זה הינה כי:

"...על בעל דין לקיים את המועדים הקבועים בדין. כלל זה מושתת על עקרון סופיות הדיון והצורך בהצבת גבול להתמשכות ההליכים; הציפייה של הצד שכנגד שלא להיות מוטred לאורך זמן רב בנוגע לפסק-דין בו זכה; האינטרס של בעלי הדין ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות, היעילות והוודאות המשפטית; וכן השאיפה להימנע מקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור או בבקשת רשות ערעור שהוגשו באיחור". בש"א 5636/06 נשר נ' גפן (23.8.06).

2. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לבית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ. כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד", יחד עם זאת מתן ארכה בהליך פלילי לא ייעשה כדבר שבשגרה, שהרי זהו היוצא מן הכלל, ותנתן ארכה רק בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).

3. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכוייו הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

4. במקרה דנן מבוקשת הארכת מועד של למעלה מ-4 שנים (פסק הדין ניתן ביום 12/3/13 !!).

5. גם לו היה בידי לקבל טענת המבקש, ככל שהיא נוגעת לפגם שנפל בהליך עליו מבוקש הערעור - אי העמדת סנגור למבקש, על אף שהמדינה עתרה לעונש מאסר בפועל (טענה שאכן התקבלה על ידי בהליך

אחר - בעפ"ת 19182/11/15 - כטענה מוצדקת למתן ארכה להגשת ערעור), אזי, במקרה דנן **ובשונה** מהאמור בעפ"ת לעיל (במסגרתו נתבקשה הארכת מועד בת 4 חודשים בלבד ולא בת מעל 4 שנים), לא ניתן כל הסבר או נימוק מדוע המתין המבקש עם הגשת הבקשה, גם כאשר כבר היה מיוצג (החל מיום 11/3/14) במסגרת הליך פל"א 2411/3/14, כשנה לאחר שניתן גזר הדין עליו מבוקש לערער.

יובהר כי בהליך 2411/3/14 האריך בית המשפט קמא את המאסר על תנאי שנקבע בגזר הדין עליו מבוקש כעת להגיש ערעור, ורק לאחר שהמדינה הגישה ערעור על קולת העונש (כאשר הערעור תלוי ועומד בהליך 61556/1/17) נתבקש להאריך המועד להגשת הערעור, כאשר כאמור לעיל לא הובא נימוק כלשהו לסיבה בגינה לא הוגשה הבקשה בסמוך לאחר שקיבל המבקש יצוג משפטי (דהיינו כשנה לאחר שניתן גזר הדין).

מכל מקום וגם אם אכן נפל פגם בהליך בבית המשפט קמא, דומה כי לא נגרם למבקש עיוות דין, ולו סבר עורך דינו של המבקש כי נגרם לו עיוות דין, חזקה עליו שהיה דואג להגיש את הבקשה להארכת מועד בסמוך לאחר תחילת ההליך בשנת 2014.

6. לא נעלם מעיני כי הגישה הנוגעת בערעור על פסק דין פלילי הינה נקיטת יד רחבה יותר בנוגע לבקשות להארכת מועד להגשת ערעור, ואולם על אף גישה זו **אין** משמעות הדבר כי ידו של הנאשם על העליונה וכל נימוק שיעלה להפרת סדרי הדין יתקבל (בש"פ 8758/01 **מדינת ישראל נ' רזינשווילי**, ניתן ביום 12/2/02), בפרט כאשר מדובר בבקשה להארכת מועד של תקופה העלה על 4 שנים, כאשר המבקש היה מיוצג על ידי עו"ד, שבוודאי בחן נסיבות התיק בבית המשפט קמא עוד לפני 3 שנים, ובחר שלא להגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, וככל הנראה לא בכדי.

7. לסיכום האמור לעיל יש לתת בנסיבות המקרה דנן את הבכורה לעקרון סופיות הדיון, והוודאות המשפטית, ולדחות הבקשה.

אוסף כי במסגרת שיקולי בית המשפט בבקשה להארכת מועד בכל הנוגע לאינטרס סופיות הדיון של הנאשם, נותן בית המשפט דעתו לשאלה האם למבקש הייתה הזדמנות להימנע מהאיחור בהגשת הערעור והאם מועד הגשת הערעור היה בשליטתו באופן שמדובר ברשלנות או בטעות מצידו. ככל שהגורמים לאיחור היו בשליטתו של המבקש כך יש ליתן משקל רב יותר לאינטרס הסופיות (ראה ב"ש (ירושלים) 4552/03 **פאיק נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 26/6/03).

במקרה דנן, כאמור לעיל, וודאי שניתן היה להגיש הבקשה כ - 3 שנים עובר להגשתה, והדבר היה בשליטת המערער שהיה מיוצג על ידי עורך דין.

סוף דבר - הבקשה נידחת.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ז, 13 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

